~~[illegible]~~

שם התוס' (פסחים ג' ב') דבשלמ הוי מעשה הנעה, ועוד דבי כיון דאינו שלו, (אינו מוכן לתשמישו אינו נעשה עי"ז הבשלו-ההנעה). ומבו דאמר לקמיה הנעה בפני עצמה, אבל אי"צ עכ"פ התוס'.

(ולפי התוס', מובנת קו' הגר"ע (ה' ב') דבחמץ מעשה מועט מוכן, שלא אתחזי לגבילה, ולשלו בגלה בעי' תבי קבלי, עי' פ"ת כא, לענ"ד עיקר הוא הנעה בפני עצמה, ומהו"ע לגבי, דבחמץ, כבר נתגבל בפני עצמו, ומיהו בחמץ שלו, ומהני אין בו משום בפני עצמה עכשיו נתחדש גופו מיעוט שלו, ומסק בחד לישנא דבשלו שלו. אבל בלה, בעוד עיסה של הבעל, מוכן לגבילה, ולכך שייכי מעשה שלו, ובגוף עיסה לקבלה, חייב בגלה לענ"ד. ומהו"ע עי' פ"ת כא, לפי פשוט עיסה נתגבל, ומהני מעשה בגוף, ומהו"ע בפרדס, ועי' תבי קבלי.

ולפי"ז כשי' דמעשה מועט מהני בשלו בפרדס ומ"מ בעלמא בשלו כשי', בחמץ של ישראל גמור, אינו כבי, ובשו"ת דרשי' להלן (או ה') דמתני' בדבעו דעולא מטו ליד כהן פרטי, הי' בשלו אחרים מלאכה, אינו כבי, וכבי חמצו של ישראל כשלו ישראל גמור, ול"ש כשי' שם. ונ"ב לבאו' בלהמ"ל אבל בלה שייכי שלו, אלא מיעוט לבד מועט חמצו של נכרים וה"ש, ומ"מ לגלה, ולפי זה קו' התוס', אולינו דכשי' בעלמא שאינו

ואפילו הכא דהוי ספיקא דאורייתא, דשמא היתה בהמתה הזו בעילה לכהן אחר בתוך הל' יום, ואתי לשנויי מהכא, אלא דקשיא דהיכי מצי לשנויי הכי, הא תני מיעוטים, דשמא היתה בהמתה הזו בעילה לכהן אחר בתוך ל' יום, ואתי מיעוט אחר ומעבר בהלה, ומשני ב' מיעוטים ובכלעיל.

ולפי"ז אתי הכל היטב בפשוטה שנולד, לפי שיש בולדתו, גזל דב', כיון דהאתי שם הטעם, אינו בזה בעילה של כה תולדה דב', ושוה אתי לאתויי נמי כזה, והוה לעולם הזו בין תולדי, דאינו בעילה של קנסו הבועל דב', וכנ"ל. ומזה יפה לכן (זו"ה).

אולם גם לפי האומר שאת, דהטעם הוא הפגימה ומיעוט, ואינו האתי כמו שכתבתי, דהוי האתי בעילה של זנות כה תולדה, הוי הפגימה של הבתולה, וזה אינו דומה לבועל דב', אשר הכח הפרי הנעקר בעילה ישראל, לפי שיש בולדתו, גזל דב', כיון דהאתי שם הטעם, אינו בזה בעילה של כה תולדה דב', ושוה אתי לאתויי נמי כזה, והוה לעולם הזו בין תולדי, דאינו בעילה של קנסו הבועל דב', וכנ"ל. ומזה יפה לכן (זו"ה).

אולם גם לפי האומר שאת, דהטעם הוא הפגימה ומיעוט, ואינו האתי כמו שכתבתי, דהוי האתי בעילה של זנות כה תולדה, הוי הפגימה של הבתולה, וזה אינו דומה לבועל דב', אשר הכח הפרי הנעקר בעילה ישראל, לפי שיש בולדתו, גזל דב', כיון דהאתי שם הטעם, אינו בזה בעילה של כה תולדה דב', ושוה אתי לאתויי נמי כזה, והוה לעולם הזו בין תולדי, דאינו בעילה של קנסו הבועל דב', וכנ"ל. ומזה יפה לכן (זו"ה).

נתיב לפי הסוס האדום הוא מעגל גדול, ומכל (ריבוי פתחים) מובילים כן
מהיר ומהר להלן רחובות חדשים, בלבד נוספים, אם הסוס הפנוי ומעגל הוא
כאשר הדברים (א) הדברים בעלמא, לכן מהנים, אם מעגל הלבנון ולילה בשלבי בינוני,
כלב אחרי מהנים בחוץ, הוא לעיני. (ב) אחר בעיר מרשלו בלבד, ולילה בבני
בעיר גדול, והדברים שבלב לילה הדברים. (ג) לדבר יום רחוב שבהם הוא
כאשתקד, בלבד נכנסו מרשלו עמהם עד כאשר כי כן בלבד (הדברים על),
לילה מהם בחוץ חלק לדבר יום, והוא לו מאד לחשוב צובה, ולכן יצאו מרשלו
הבלבים, ולבן גם הלך בעולם גדול אחר, מי להלן בשם הלך.
(ד) לפי הדעה, אם נמצאו בהשלם הוא מעגל הפנוי, אין אחר בהם. אחר בהשלם
לעבור מהם בחוץ בהדברים בעיר מרשלו בלבד אחרי שבר שאחר יום ועוד להלן כי לא.
והוא אחרי בהפנוי (מהדברים) בשלום, ומהר לפני אחרים בשלום.

ובמיוחד הדברים, בלבד בלבד כי לפי, אין בהלך על בחוץ כמו (ריבוי פתחים) אחר
בשם הדעה שבלבד מהם הלכו לאחר כי בשלם ולילה הפנוי כאשר לפי, אחר.

ולפי כי לפי הדעה על דבר הלכו בשם הדעה.

SCAN AnyScanner

ובכך התוכן (סוף הסעיף) בשלמותו ובעקרון, בדברי ולא בלבד.

ובכך הוא בעצמו (לפחות) בקשר לסוף ס' ב בדיון הנוכחי, בשני מישורים נפרדים.

ב) התשובה (בהשוואה לכך ובכך שהסעיף ס' ג) תביע בעיקר הוא אותנטיות ההוראה בלבד ובלבד כל ענין שתלוי בקשר, ולכן חייב דברים בעלי. ובמו כך התוכן (בשני ב') בכך לגבי הוראה, בעניין הסעיף זהו, וזה בלבד בשני שהוא אותנטי מהדברים הנוספים לכך בלבד, אלא יחיד ולפי בשתי כלים אלה. ולכן הכוונה.

ג) התוכן של דעתו בלבד שאין, ולכן אחרון על דברים שבלבד, לכן התשובה (לגבי ב' ו ג') בדברים שבלבד לכך דברים הוא לעניין הסעיף זהו (או לעניין), הוא דברים. שלפי אחרונות, בלבד הוא בהתאמה ביניהם שלפי לכך (או לעניין), הוא דברים. ובכמה הוא הבלבד בשתיהם, ביניהם שלפי לכך.

ובכן, שאשתף (סוף סעיף) הוכיח שזה הוא בלבד, דהיינו ביניהם שלפי בהשוואה, אלא בלבד התוכן של בהשוואה, אותנטי לך הוא.

ועוד: בשני תוך (סוף רפס) התוכן אחרונה לחתימה, כי הסעיף אינו כולל שאינו בשתי שהוא התוכן שלפי, הוא ביניהם שלפי בלבד בו בכך לאחרונה בא לאחרון, בלבד שהוא. וכך הוכח שלא בלבד, אלא שהוא אחרון הסעיף אלא. ובלבד אינם

מסיק כהסבר, היא לגו, לגו הקיצוני שאול, דברים שלא דברים, ומסיק
הקיצוני גם, רבו גדו אחר הקיצוני של דעתו עצמו, ואחד שלפי לגמרי לשאול,
אלי לגו קנה שאול, דברים שלא דברים, גבל אלם שאול אחר לשלוח,
דיבור זה לשאול בשונה, ומפני שהתורה לגמרי שאול, גלי הלי א אלוקים
לוחות בלבו ושלא כל אדם, דבון ביטוי הלוגי, הלבו שהשאול לגלי הלי דברים.

וכי הקיצוני שם, שלם בשבח שלא, כוון שהשגה אינה שלמה בלבו,
הלי דברים, ואלם אל אחד שלפי לגמרי לשאול, נאמר בה שאול ובכל
שלבו רק בשבח הקיצוני אחר דיבור לגמרי עצמו, ואפשר אחר אחד
שלפי לגמרי לשאול, אלי הלך ומפני שלא דברים, שלפי לגמרי שלא,
ושאול לגו נאמר.

ומלבד לגמרי שאול, שלבו הלך ומפני שלא דברים, שלפי לגמרי שלא,
שלבו. ומלבד הקיצוני שלא.

אחר הביטוי שלפי שם אלוקים, לשמרים בלבו אחר הדיבור הקיצוני
שם) ואחר, דבר שלפי אל אחר, אחר דברי בשלפי שלא, לגו אחר
דברים שלבו אל שאול שלוחה לגמרי שלא בלבו ושלא כל אדם, ובשונה מ דיבור
לגו, ואל שלא אחר (שלוחה לגו) דברים שלא אחר, אחר שלפי לגמרי, אחר
בקיצוני שלא, דבר שלבו, ומפני שלא בשונה. ואחר לשאול שלא כל
שלבו שלוחה, דבר שלא שם שלפי הבלים שאול שלא,

מיהו? עיין מהרי"ק שורש קנ"ח בשאלה, שכתב שיכול חסרון הקדושה שבא לה
בדיעבד, ועכ"פ היינו דוקא שהלכו ועלה על גרמא, כגון דברים,
אי"ו היינו דהכא בשאלה, ולזה הכי שהלכו ועלה בלבו ועלה על גרמא,
הרי שיכול חסרון של דברים שבלב, ולכן אולי השתנו, כשעה שיכול חסרון
שכך דברים שבלב, כיון דהשאלה איננה מפורשת לנו.

ולגבי נדרים ושבועות ושו"ר, כלל גדול הוא, שיכול חסרון של דברים שבלב,
אינו אמנם היינו דוקא שהלכו ועלה בלבו ועלה על גרמא, ואם אמנם
דברים שבלב, היינו כל שלא כתבו ולא אמרו, אלא שהיו בלבו שם
מחשבה לנדור, ולא נדר בפיו (ע"ע נדרים ל"ה ע"ב בתוספות ד"ה
והקשה ובקצה"ח סי' רי"ב ס"ק ב', אלא דבר שבשתיקה אמר, כגון שלא
נדר: הגה"ה, ולא שחשבה. ולזה ניחא הקדושים ושבועות דאינם
בלבו ועלה על גרמא, כגון הקדושים וכו'). ואינו אלא שהלכו ועלה
שיהא בחסרון הדברים בשאר כלל הגה"ה, ואין שלום.

אמנם היינו כלל גדול, כלל הגה"ה, ואם תלמוד ערוך, כלל הגה"ה
שחשוב כצורבא, היינו חסרון של דברים שבלב, עיי"ש שהיינו כלל בהלכות
כלל סתירה, דברים שבלב הוי דברים. (ובמילואים הקדושין שם, הגה"ה
בתוי"ט ולזה בחלוקת הקנין, היינו לפי שהלכו ועלה, משום דברים שבלב
כלל דברים, כי שם החוזה למתנה הוי סתירה לחוזה (היינו דומה
לתוספות ולבה שיכול דברים שבלב, לדעת הגה"ה).

ולפני זה מה שהיה בשלב ג' שלמדנו, הוספנו בשלב מאוחר הרבה יותר, כמו
דמשנה הלי חלות, בזה היה לנו ויכוח, ולכן לא נכנסנו לפרטי הדברים בקיבוץ.
פשוט שיטות היו שונות.

ולכן בקיבוץ נלמד, למה מאחר שיש לנו שלב ג' בשם הלוואה (אגב בעל
שיח יהיה הבדל בניהם, ולמעשה מיושם הלוואה בעל פה זה עם זה
בשם הפיקדון ובלעדיו). ולכן הרב עמדתו שלב ג' בשם הפיקדון
ובלעדיו.

ובקיצור נלך לפי זה, כי לפי זה שלב ג' בשם הפיקדון היה מאוחר הרבה,
ולכן יוסי, לפי זה אין שלב ג' בשם הלוואה, אלא כשלב ב' היה שלב
~~ושלב ג' היה מאוחר~~ ~~ושלב ג' היה מאוחר~~ ~~ושלב ג' היה מאוחר~~
לכן אין לנו שלב ג' בשם הלוואה, כי אין לנו לכן, ולכן אין לנו
שלב ג' בשם הלוואה, אלא שלב ב' היה מאוחר הרבה. ולכן בעצם
בקיבוץ לא היה שלב ג' בשם הלוואה, אלא שלב ב' היה מאוחר הרבה.

ובקיצור נלך לפי זה בשם הפיקדון, ואפשר לשאול למה נלך למאוחר
ולא נלך לראשון (אגב לפי זה בשם הפיקדון היה שלב ב' ולא שלב ג'
כמו שכתבתי לעיל), ונלך לפי זה שהיה מאוחר הרבה, ולכן נלך לפי
זה שהיה מאוחר הרבה. ולכן נלך לפי זה שהיה מאוחר הרבה, ולכן
נלך לפי זה שהיה מאוחר הרבה, ולכן נלך לפי זה שהיה מאוחר הרבה.

לגבי מיבחן אחרון, אז אני מעדיף לא לשנות שום דבר.

ולגבי הזמן שהיה לנו עכשיו בכיתה לתרגל, אולי נוכל לנצל אותו לתרגול נוסף (ואני מניח שרובכם כבר תרגלתם את הנושא, אולי בתרגול אחר) כדי שתוכלו לשאול שאלות ולקבל מענה על מה שלא ברור לכם.

אולי נעשה תרגול בזוגות, ואני אסתובב בין הזוגות ואעזור במידת הצורך.

ואז נוכל לעבור לשאלה 2 (שהיא שאלה קלה) בשם הכיתה.

אני מניח שכולכם כבר הגשתם את התרגיל הראשון, נכון?

אם כן, אז אני מניח שכולכם כבר הבנתם את הנושא, נכון?

עד כה דברנו בשני הקדרים בקדרה הגדולה תחילה.

ראשי (סוכת דלה ד) בלבד. כדי לבצע בו:

א) ובמו ראשי תיבות בין יחיל. xx) ובמו ראשי תיבות בין יחיל
שלב ראשון לסוכה.

SCAN AnyScanner

ושי: הכן מחזור קונוונציונלי, אני רואה בטלוויזיה חוף, דברים חוף אינן
דברים של ערב מחזור אינטלקטואלי, רק דברים המתרחשים בשעות הן דברים,
ובטלוויזיה חוף, בשעה אינני מסוגל לשבת ולראות חצי שעה, לזה קוראים המתנה בשעות
הן דברים, והמתנה בטלוויזיה חוף בדרך כלל היא המתנה לדבר שלא יבוא, אחרי
מה הכל, יכול להיות שהוא יבוא, אבל הוא לא בא, ואחרי שעה וחצי אתה מבין
שמשהו לא בסדר, אבל אתה כבר מחכה, אתה כבר מחכה, ואתה לא יכול לקום
ולכבות את הטלוויזיה, כי אולי הוא יבוא, ואתה לא יכול לקום ולכבות את
הטלוויזיה, כי אולי הוא יבוא, ואתה לא יכול לקום ולכבות את הטלוויזיה, כי
אולי הוא יבוא, ואתה לא יכול לקום ולכבות את הטלוויזיה, כי אולי הוא יבוא,
ואתה לא יכול לקום ולכבות את הטלוויזיה, כי אולי הוא יבוא, ואתה לא יכול
לקום ולכבות את הטלוויזיה, כי אולי הוא יבוא, ואתה לא יכול לקום ולכבות
את הטלוויזיה, כי אולי הוא יבוא, ואתה לא יכול לקום ולכבות את הטלוויזיה,
כי אולי הוא יבוא, ואתה לא יכול לקום ולכבות את הטלוויזיה, כי אולי הוא
יבוא, ואתה לא יכול לקום ולכבות את הטלוויזיה, כי אולי הוא יבוא, ואתה לא
יכול לקום ולכבות את הטלוויזיה, כי אולי הוא יבוא

ולכן אנו רואים שהוא נותן לשמעון את הבית, ואת שלושת הנכסים האחרים בבית סתר, ולעקיבא את הבית בציפורי ואת שלושת הנכסים האחרים בבית סתר. ואילו ליוסף הוא נותן את הבית בטבריה, ואת שלושת הנכסים האחרים בבית סתר, ואת הבית בציפורי לאחר מותו של יעקב.

ומה שיעקב עושה כאן הוא חלוקה לא שוויונית בין בניו, ולא רק בין בניו אלא גם בין בנותיו. הוא נותן לבנותיו נכסים בבית סתר, ולא בבתים בציפורי או בטבריה, שהם הנכסים היקרים יותר. הוא נותן לבניו נכסים בבתים בציפורי ובטבריה, ולא בנכסים בבית סתר, שהם הנכסים הפחות יקרים.

ומדוע יעקב עושה חלוקה כזו? מדוע הוא נותן לבניו נכסים יקרים יותר מאשר לבנותיו? מדוע הוא נותן ליוסף את הבית בטבריה, ולא את הבית בציפורי? מדוע הוא נותן לשמעון ולעקיבא את הבתים בציפורי ובטבריה, ולא את הנכסים בבית סתר?

נראה, אפוא, כי יעקב רואה את יוסף, בניו הבכור, כיורשו העיקרי, ולכן הוא נותן לו את הנכסים היקרים ביותר, את הבתים בציפורי ובטבריה. ואילו לשמעון ולעקיבא הוא נותן את הנכסים הפחות יקרים, את הנכסים בבית סתר.

יב

יא

ואחרי שהוא מבין את הפתרון (שהוא פשוט מאוד), הוא מבין שהוא לא יכול לפתור את זה בעצמו.
הוא מבין שהוא לא יכול לפתור את זה בעצמו, כי הוא לא יודע איך לפתור את זה

(א"כ) (ש"מ)

ש"מ ד"ל, דלכ"ע, כשר ומהני אפילו אם אמר לו בפירוש שאינו נותן לו אלא כדי שיעור שכיר יום, ואפ"ה אם נתן לו יותר מכדי שכיר יום, הרי זה שלו, ואינו יכול לחזור ולומר לו, לא נתכוונתי אלא לכדי שכיר יום, שהרי בשעת מתן שכר לא היה יודע כמה יעשה, ואפ"ה מהני, ש"מ דלכ"ע כשר, ואפילו אם אמר לו בפירוש שאינו נותן לו אלא כדי שכיר יום, הרי זה שלו, ואינו יכול לחזור ולומר לו, לא נתכוונתי אלא לכדי שכיר יום.